

Eenige bijzonderheden uit het leven van eenen soldaat.

<https://hdl.handle.net/1874/355707>

gll.

6

EENIGE BIJZONDERHEDEN

UIT HET LEVEN VAN EENEN

S O L D A A T.

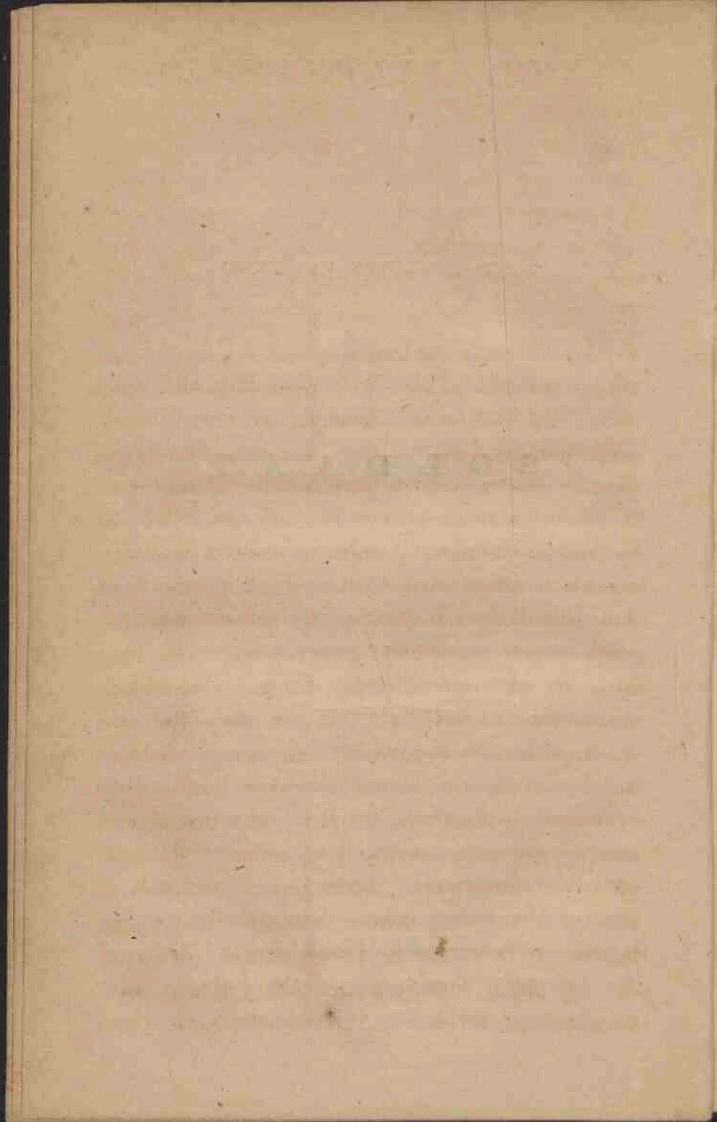

TE ROTTERDAM,

bij M. WIJT & ZONEN,

1845.

[29]

Het volgende verhaal mag tot een nieuw bewijs verstreken dat het Zedelingswerk niet alleen het welzijn der Heidenen bevordert, maar ook menigen Europischen Christen ten zegen dient. Wanneer deze geschiedenis, lieve lezer! u ook nog aan de ontferming van eenen Heiland herinnert, wanneer dezelve u uwen Zaligmaker en uwen bijbel regt dierbaar maakt, zoo denk dan, dat ik ze ook daarom u verhaald heb.

Op eenen schoonen zomeravond, zoo leest men in een godsdienstig Fransch weekblad, zaten eenige christenen uit een dorp (het was in Engeland) vertrouwelijk te zamen en verhaalden elkander, op welke verschillende wonderwegen de Heer hen tot zich geleid had. Onder hen bevond zich ook een jong soldaat, die stilzwijgend toelusterde. Doch de Leeraar, die in hun midden was, scheen eenigzins met zijnen levensloop bekend en verzocht hem dringend dat hij zijne levensgeschiedenis verhalen zou. De jongeling aarzelde eenige oogenblikken; ein-

delijk, op het dringende verzoek van allen, bewilligde hij er in. Eerst sprak hij van zijne kinderjaren, van dien gelukkigen tijd, toen een vader en eene moeder hem onafgebroken gadesloegen en hem eene godvruchtige opvoeding gaven; hij verhaalde op eene roerende wijze, hoe zij hem onderwezen, met en vóór hem baden en hoe bedroefd zij waren, toen hij hunne vermaningen veronachtzaamde. » Eindelijk, » zeide hij, » nadat ik, door de zonde geheel overmeesterd, God vergat, vlugtte ik en werd soldaat. Op het oogenblik dat ik mijn vaderland verlaten zou, bood mijn trouwe vader nog eenmaal aan, mij vrij te koopen, en mijne moeder smeekte mij haar toch niet te verlaten. » Ach, mijn zoon, mijn enig kind! » riep zij weenend uit, » breek het hart uwer moeder niet en loop niet in uw verderf! » Ik had mijne ouders regt lief en zou gaarne bij hen gebleven zijn, doch hunne vroomheid haatte ik, en om mij aan den invloed van die godsdienstigheid te onttrekken, bleef ik onverbiddelijk en vertrok. Ik was hun eenige zoon, mijn vertrek was voor het reeds gewonde moederhart een te zware slag, en weinige dagen daarna daalde zij door harteleed verteerd in het graf, maar bad nog stervende voor het behoud van haar ongehoorzaam kind.

Wij scheepten ons in naar onze Amerikaan-
sche Koloniën, waar mijn regiment lag. Mid-
den in zee zijnde, wilde ik op zekeren dag iets
onder uit mijnen mantelzak nemen en vond
daarin een bijbeltje, dat mijne trouwe moeder
heimelijk daarin gestoken had, uit teedere be-
zorgdheid voor het welzijn van haren ongelukki-
gen zoon. En ik? Ach, woedend bij den aan-
blik van dit door mij zoo gehate boek, loop op
het verdek en werp het zoo ver mogelijk in
zee. Ik kwam bij het regiment en aldaar gaf
ik mij zonder schaamte aan allerlei zonden over.
Wanneer ik nu nog aan de talrijkheid, aan de
grootheid mijner toenmalige misdaden denk,
moet ik sidderen en schaamrood worden. Ik
dacht in het geheel niet meer aan de vreeselij-
ke gevolgen van zulk een leven, en het was al-
leen de genade van God, die mij op den weg
des verderfs kon doen stilstaan.

Op zekeren dag was ik naar gewoonte met
mijne makkers te zamen en ijverig in het be-
drijven van allerlei buitensporigheden, toen ik
in de verte eensklaps eenen psalm hoorde zin-
gen. Ik bleef op dezelfde plaats staan
geheel andere gedachten, dan die, welke tot
hiertoe mij hadden bezig gehouden, rezen in
mijne ziel op; tranen glinsterden in mijne oo-
gen; ik dacht aan het ouderlijke huis, aan

de gebeden mijner ouders, aan het verdriet dat ik hun veroorzaakte, aan al mijne afschuwelijke zonden; dit alles doorboorde mij het hart, ik sidderde bij de gedachte aan den heiligen God, wiens ongenoegen ik op mij geladen had en die mij nu geheel verlaten zou. Mijne makers spotteden met mijne plotselijke verandering en toen zulks niet hielp, verlieten zij mij. Ik sloeg den weg in, van waar het gezang kwam, en zag daar eenen Zendeling, die in het open veld voor de negers eene leerrede hield. Opdat niemand mij zien zoude, verbergde ik mij achter de struiken en hoorde de leerrede tot het einde aan. Aan het slot bepaalde de Zendeling den dag, waarop hier weder godsdienstoefening zou gehouden worden. -Het is mij niet mogelijk den toestand te beschrijven, waarin ik mij bevond. Ik had geen en bijbel, niemand was er in het regiment, aan wien ik mijn vertrouwen kon schenken en die mij met zijnen raad kon bijstaan. Op den bepaalden tijd der godsdienstoefening, nam ik weder mijne schuilplaats tusschen de struiken en luisterde; hetgeen ik hoorde, opende mijne oogen nog meer voor de afschuwelijkheid van mijn vorig leven.

Voorheen was ik in het regiment de hoofdman of belhamel van alle buitensporigheden en slechte daden geweest. Mijne kameraden kon-

den zich dus van mijne omkeering geen begrip vormen en poogden vruchteloos mij weder over te halen, om met hen mede te doen; deze moedigde mij aan, gene smeekte, een derde hoonde en allen bespotteden mij. Daarop verklaarde ik hen ronduit, welke inwendige verandering er bij mij had plaats gehad, hoe ik nu hun en mijn zondige leven beschouwde en hoe vreeselijk het zijn zal, zoo wij in de zonden volharden en ons niet verootmoedigen en tot den Heer ons bekeeren. Naauwelijks had ik dit gezegd, of zij riepen allen te gelijk, » een nieuwe sijne!» Eenigen riepen: hij is gek! Anderen meenden dat een goed glas rum mij wel herstellen zou, enz.

Vruchteloos wende ik mij tot allen in het regiment om eenen bijbel te bekomen, daar niemand denzelven bezat. Eindelijk liet mij iemand uit deze plaats zeggen, dat hij vernomen had, dat ik gaarne een bijbel zou willen hebben, waarom hij mij de vrijheid gaf denzelven bij hem te komen halen. Ik haaste mij daarheen; men gaf mij een verzegeld pakket met het opschrift: » de heilige Bijbel.» Met een verheugd en dankbaar hart liep ik in de kazerne, om den kostelijken schat te openen. Maar verbeeld u mijne ontzetting, mijne droefheid, toen ik het pak opende, was het een spel

kaarten. Al mijne kameraden lachten luid en riepen: „dat is fraai, dat is goed, dat heeft hij verdiend,” enz.

Ik had de gewoonte, ten einde de vervolgingen en lasteringen mijner kameraden te outgaan, mijne vrije uren in het woud door te brengen en vooral in dat boschje, waar ik voor het eerst de leerrede van den Zendeling gehoord had. Dikwijls bad ik den Heer, dat Hij mij toch eenen bijbel mogt laten vinden. Stel u mijne verbazing en mijne vreugde voor, toen ik eens in mijn boschje wandelde en daár waarlijk een' bijbel vond liggen. Ik knielde neder en dankte God voor deze heerlijke gave. Naauwelijks had ik mijn gebed geeindigd, of daar hoor ik een geritsel in het boschje en de Zendeling staat voor mij. Hij vertelde mij, dat hij voor eenige dagen mijn gebed om' eenen bijbel vernomen en daarom denzelven mij gebragt had, en ook nu getuige van mijne dankzegging en blijdschap was. Deze dienaar van God gaf mij sedert dien tijd raad en onderrigt, waaraan ik zulk eene groote behoefte had, om op den weg des heils moedig voort te wandelen. Zoo werd mijne ziel gesterkt. Ik volgde zijnen raad en verstond spoedig het woord des Apostels: *Wij dan geregtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God door onzen Heer Jezus*

Christus. Rom V: 1. Van toen af kende ik slechts ééne zwaarigheid, deze: *Wat zal ik den Heere vergelden voor al zijne weldaden aan mij bewezen.* Ps. CXVI: 12, slechts ééne vraag: *Heer, wat wilt gij dat ik doen zal?* Hand. IX: 6. Ik vormde het plan, om elken avond den bijbel voor te lezen, maar ik vond veel tegenstand. Mijne kameraden zongen, schreeuwden en vloekten, opdat mijne woorden gesmoord zouden worden. Ik hield moed en stoorde mij niet aan hunne bespottingen; het gevolg daarvan was, dat na eenige dagen, verscheidene lieden zich om mij heen verzamelden, om Gods woord te hooren; ja zelfs mag ik de hoop koesteren, dat zij de boodschap des heils niet vruchteloos vernomen hebben. Zoo was, door Gods genade, mijn vrijmoedige en trouwe wandel een middel, waardoor ik mijne tegenpartij tot zwijgen bragt. Ten laatste lieten zij mij geheel met rust en behandelden mij zelfs met achting en vriendschap.

Zoo stonden de zaken, toen ons regiment naar Engeland verplaatst werd. Ik kreeg verlof om mijnen vader te gaan opzoeken, en ijde heen om hem mijne schuld te belijden, hem om vergeving en zijnen vaderlijken zegen te smeeken. Reeds zag ik van verre mijne geboorteplaats liggen, en hoe vele smartelijke her-

inneringen vernieuwde de aanblik van dit dorp! Eindelijk bereikte ik het vaderlijke huis, maar daar ontmoette mij eene lijkstaatsie, en bij dezelve zag ik eenen mijner aanverwanten. Ik vroeg dus: „wie wordt daár begraven?” Men zeide het mij — ach, het was mijn hartelijk geliefde vader! IJlings loop ik naar den trein toe, op het kerkhof werp ik mij op de kist; zelf niet wetende wat ik deed. Toen ik eindelijk tot mij zelve kwam, hoorde ik achter mij fluis-teren: hij heeft zijne grijze haren met harteleed in het graf gebragt.

Ach! ware dit verwijt ongegrond geweest! Helaas! het was maar al te waar. —

Wanneer ik nu verder de gevaren bedenk, waaraan ik blootgesteld was, al de verzoekingen die mij dreigden, al de valstrikken die mij gelegd werden, dan moet ik bekennen: *ik ben in de kracht Gods bewaard.* 1 Petr. I: 5. Zoo heb ik u dan nu eenvoudig en naar waarheid verhaald, wat de Heer aan mij gedaan heeft. Ik heb niets dan schande verdiend, den Heere alleen komt de eer toe! Inderdaad, niemand heeft grooter reden dan ik om te belijden: *uit genade ben ik dat ik ben.*